

חור ברשת

כסף לא חסר שם

נגמרה עונת המישחקים והגענו לעונת התשלומים. החוים וההתחייבויות. בשבועות הקרובים יתעסקו ראשי אגודות וקבוצות הכדורגל בכסף. אחת לשנה, לתקופה של כמה שבועות, הופכים השחקנים לעורכי דין וסוחרים ממולחים, והנהגלה הופכת להיות בורסה; בורסה שבה נקבעים כדאיות, מחירים ומדריי-הצלחה.

ניחוש הטוטו בתקופה זו אינם מתייחסים לשאלה מי יצנח בשבת, אלא איזה שחקן יימכר לאיזו קבוצה ובכמה כסף.

בית"ר ירושלים היתה במהלך העונה האחרונה בחרשות ובכותרות. סוף סוף, לאחר שנים, זכתה הקבוצה הירושלמית בפעם הראשונה בהיסטוריה שלה לתואר הנכסף, אלופת-המדינה בכדורגל. עם התארים והגיזרונות באות גם הרישיות.

אחרי שתמו המסיכות, אחרי שהעיפו את יו"ר הקבוצה ומינו במקומו אחר, ואחרי שאלי אוחנה נסע כבר לבגליה, לחפש את מזלו בכדורגל האירופי — התפנו ראשי בית"ר לגמור עסקים עם אותם שושאר.

או כמה מוכנה הנהגלה להשקיע בכוכבים שלה? נתחיל במאמן. השנה יאמן את בית"ר ירושלים המאמן המובטל מוט לה שפיגלר. הנהגלה החליטה לתת לשפיגלר סכום של 46 אלף דולר לעונה. קודמו, ררו קשטן, שהביא לירושלים את האליפות, ומי שאימן אותה בשנתיים האחרונות, וכה בעונה שעברה ל-45 אלף דולר, כולל מענק אליפות.

שפיגלר מתחיל את העונה כאלפייה אחת יותר מקשטן. למה? בירושלים מספרים על קשריו ההדוקים של שפיגלר עם יו"ר סניף הרוח, ראובן (רוכני) ריבלין. אומרים שם שזו הסיבה לסכומים הגבוהים, כמו גם

מאמן שפיגלר עוד אלפייה

הסיבה מדוע שפיגלר, דווקא, מכל המאמנים, הוא שיאמן השנה בכירה. שלמה שירזי, המכונה מומו, חתם עם הקבוצה על חוזה לשלוש שנים. הוא יקבל דירה ששוויה 55 אלף דולר. חוץ מזה יקבל שירזי 30 אלף דולר לעונה.

יוסי מירזחי, השוער, שעד לפני שבועיים עוד התלבט אם להמשיך בבית"ר או לעבור להפועל, או ככלל לסיים את הקריירה — יקבל בעונה הקרובה כמעט 40 אלף דולר.

חנו אזולאי, הקפטן, יקבל בין 25 ל-30 אלף דולר.

יעקב שוורץ הצעיר חתם על חוזה לשלוש שנים. גם הוא יקבל דירה, עד אז יקבל 25 אלף דולר בעונה הקרובה. סמי מלכה מנסה בימים אלו לפתוח את החוזה שלו עם בית"ר. בסופו של דבר, מעריכים בירושלים, יקבל סמי 40 אלף דולר בעונה הקרובה.

אורי אשש יקבל 25 אלף דולר. ואילו הגדול מכולם, אורי מלמלי-אן, יקבל בעונה הקרובה לא פחות מ-100 אלף דולר.

מקורות הסתדרותיים

שחקן הפועל תל-אביב, משה סיני, רורש מקבוצתו 140 אלף דולר לעונה הקרובה. הפועל תל-אביב היא קבוצה השייכת למועצת פועלי-תל-אביב, ואני רוצה לראות קבוצה הסתדרותית שתשלם סכום כזה לשחקנה — גם אם הוא מוכשר, מוצלח ורגליו עשירות זהב.

מעניין מה יגיד על העניין המוזל, ישראל קיסר, המארגן השבוע את עוברי המיגור הציבורי לשבתה, בגלל ויכוח על תוספת-שכר של כמה עשרות שקלים.

שחקן הפועל סיני

140 אלף דולר חלקי מיספר הפועלים — כמה זה?

מעניין מה יגיד על כך חיים הברפלד, מי שהיה יו"ר ההתאחדות לכדורגל ומי שמנהל היום את המשאומתן על השכר. שניהם עדיין לא אמרו מילה. אבל בעצם, במחשבה שניה, נוכחי שלהסתדרות יש מקורות בלתי-גדלים של כסף. הרי ההסתדרות, באמצעות חברת-העובדים שלה, היא גם המעביד הגדול ביותר במדינה, אחרי הממשלה. או היא יכולה בקלות להוריד איוה חודש אחר, נגיד, 4.5% משכרם של 10 אלפים פועלים במפעליה — פועלים המשתכרים שכר-מינימום של 540 שקלים — וזה יספיק לה לשלם למשה סיני כמשך שנה שלמה.

ובכלל, אם המשאומתן עם הממשלה יישלם, גם ההסתדרות לא תצטרך לשלם תוספות-שכר. ואז יספיק לה הכסף לא רק למשה סיני אחר, אלא גם לרבים נוספים.

ברית פוליטית מוזרה

ההכנסות במהלך העונה יגיעו לקופת עיריית הרצליה, ועד אז שילשל לנדראו לבית"ר סכום עתק של 220 אלף דולר. זהו סכום אדיר לגבי בית"ר, שנכלל והן מן הבחינה הכלכלית.

ראשי-עירייה לנדראו 220 אלף דולר

העונה שעברה הצליחה להגיע ל-60 אלף דולר בלבד. בית"ר תל-אביב הפכה, עוד לפני תחילת העונה, לאחת הקבוצות העשירי רות בארץ. בקופתה כבר עתה כחצי מיליון דולר: 180 אלף דולר מאלי הררי, מאמץ-הקבוצה, 220 אלף דולר מלנדראו ועוד קצת מפה ומשם — והרי לכס קבוצה עשירה, שראשיה מקורבים לצלחת הפוליטית.

עכשיו היא זקוקה רק לעוד דבר אחד קטן: לשחק היטב בעונה הקרובה.

אלי לנדראו, ראש עיריית הרצליה, החליט לעזור לקבוצת הכדורגל בית"ר בעיר השכנה, תל-אביב. לנדראו חתם הסכם עם הקבוצה התל-אביבית. הסכם מזור משהו, הן מן הבחינה הפוליטית והן מן הבחינה הכלכלית. ההסכם: מיגרש-הכדורגל בהרצליה יהפוך בעונה הקרובה למגרשה הביתי של בית"ר תל-אביב.

ולמה ההסכם הוא מזור מן הבחינה הפוליטית? כי אלי לנדראו הוא מראשי מתנה אריק שרון בתנועת החרות, ואילו ראשי בית"ר תל-אביב ידועים כגרעין החזק והנאמן של השר דודי לוי ומראשי מחנהו.

מן הבחינה הכלכלית ההסכם הוא מזור עוד יותר. למה? כי בית"ר תל-אביב, עם כל הכבוד, אינה בריוק קבוצה שלה קהל אוהדים עצום ורב. לנדראו ובית"ר סיכמו ביניהם כי כל

בינתיים לא מונה יו"ר חדש למחל-קת הכדורגל של מכבי תל-אביב, וכי מיסדרונות האגודה מספרים שאחד כזה גם לא מונה כליכך מהר.

בוקשפן, שדרש מבריקמן ללכת הביתה אחרי ה"כישלון" — וכייתה של מכבי תל-אביב בגביע המדינה בכדורגל — צריך לדעת שאם מכבי תל-אביב לא תזכה בשנה הקרובה באלופות, אזי גם הוא יצטרך ללכת הביתה. אנחנו נזכיר לו.

יושבראש אגודת מכבי תל-אביב, שהוא גם חבר מרכז תנועת החרות ויושבראש אירגון העצמאים, יודע כמו הרבה עסקני-ספורט שבעזרת הכדורגל אפשר להיכנס לכנסת. ואולי מסיבה זו ימשיך לנהל גם את מחלקת הכדורגל במכבי תל-אביב.

עסקן בוקשפן את הראשונה?

יומן אישי

(המשך מעמוד 17)

היה שם בנו של זאב ו'בוטינסקי, ערי, איש נחמד מאוד בעל רעיונות מבוז' בלים, והרבה ותיקים אחרים, רובם אנשי הימין. חוץ מזה לקח ממערכת העולם הזה את הצעירים שעמם בא במגע, במהלך עבודתנו המשותפת. הוא הסביר שהוא מעוניין בעזרתי — אך לא בי, מפני שיש לי דימור רדיקאלי מדי, והוא מנסה לעשות נפשות "במרכז הבימה".

תדהמתי גברה כאשר ראיתי את מצע "המיסטר החדש". מבחינת תוכנו וצורתו, היה גנוב מן המינשר העברי, שירדיי ואני עכרנו כמעט שנתיים על הכנתו.

מבחינת התוכן, העתיק עשרות סעיפים, ואחרים מהם אף מילה במילה. לעומת זאת פסל את כל הסעיפים שגאו לו בלתי-פופולאריים, כגון מדינה פלסטינית והחזרת חלק מן הפליטים. מצידו לא הוסיף כמעט דבר. הכל נראה כאילו הוכן בעבודה של שעה-שעתיים. כאמור: "אין קופירייט על רעיונות".

כאשר ערכתי את המינשר העברי, נתתי לו צורה גראפית מיוחדת מאוד, כדי שלא ידמה למצע מיפלגתי שר-גרתי. תמיד העתיק גם את הצורה הזאת בריוק.

אני מוכרח להודות שזעמתי, כפי שלא זעמתי בחיי לפני כן. התימרן כולו, שהוכן מאחורי גבי, נראה לי כב-גידה לא רק פוליטית אלא גם אישית.

הפעולה השמית עמדה או לצאת לפעולה תנועתית, והקמת "המיסטר החדש", שגנב את רוב בגריו הרעיד ניים, היתה בבחינת נעיצת סכין גב. ומבחינה אישית, הרי אחרי כל הפעולה העצומה שהושטנו לו, ניסה עתה תמיד להתרחק ממני, כדי להתקרב למימסד.

יצאנו עוד פעם אחת לחתירה משדפת על חסקה. במהלכה אמרתי לו מה רעתי, ושיתוף-הפעולה בינינו הגיע לקיצו.

כסף לפרקליט בכיר

היה עוד צד אחר לפרשה, שהוסיף לה חריפות משלו. באחת הישיבות של מינהלת העולם הזה, התברר לי, לאפתעתי, כי השבועון שילם לתמיד שכר גבוה מאוד, כנאה למישפטן בכיר, כדי שיגן עלינו במישפטים הפוליטיים.

האבת-הכסף של תמיד היתה ידועה בין מכריו, ונחשבה כאחת משיגיר נותניו. בעת מישפט-קסטנר גירד רומק כסף בארץ ובחו"ל, כדי לשלם לו שכר-טירחה. אך שתמיד יגבה שכר מפולפל עבור שרותיו להעולם הזה, אחרי שהשבועון הוא שעור להפכר למישפטן שיכול היה לגבות שכר כזה — זה נראה לי כשיא האבסורד.

יותר ויותר נראה לי כי שיתוף-הפעולה ההרוק בינינו היה, במידה רבה, חריצדי מבחינת התועלת.

אולי כדאי לגלות כאן טוד: פעם פעמיים בשנות ה-50 היה העולם הזה נתון בסכנה קיומית ממש. מצבנו הכלכלי היה קשה ביותר, מול פני החרם הכמעט-טוטאלי של המימסד עלינו. מעולם לא קיבלנו גרוש של עזרה מאיש, והיו ימים כשלא הייתי בטוח איך נשלם את החשבונות מחד. שמרנו זאת בסוד כמוס, כדי שהמימסד לא ירכו את כוחו נגדנו כחזית פגיעה זו. ואילו תמיד כבר התחיל להתעשר מאור.

כשהתחורר לי שבכל אותו זמן גבה תמיד מאיתנו כסף עבור חלקו בפער לתנו המשותפת, בערה בי חמתי להש-חית.

(המשך בשבוע הבא.)

תיזכורת

ליו"ר

לפני שבועיים טילפנתי לביתו של יו"ר אגודת מכבי תל-אביב, אלדור בוקשפן. ביקשתי את תגובתו על התפטרותו של יו"ר מחלקת הכדורגל, גידעון בריקמן. בוקשפן סיפר לי שהוא מופתע לשמוע על כך, אמר שלא שמע על רצונו של בריקמן להתפטר, שלא הגיע לידיו כל מיכתב בעניין, וחוז' מזה: "את הראשונה שמספרת לי סיפור כזה על התפטרותו".

מוזר, נכון? בעיקר מפני שאם השמועה על התפטרותו של בריקמן הגיעה אליי, היא בודאית הגיעה גם לאוזניו של יושבראש האגודה, אבל נניח שלא.